

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Tofutown.com GmbH (Wiesbaum/Vulkaneifel, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 7 stycznia 2010 r. (sprawa R 63/2009-4);

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Tofutown.com GmbH

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „TOFUKING” dla towarów z klasy 29, 30 i 32 (zgłoszenie nr 5 027 016)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowany w Niemczech słowny znak towarowy „King” (znak towarowy nr 30 404 434), wspólnotowy znak towarowy „Curry King” (znak towarowy nr 2 885 077) i zarejestrowany w Niemczech słowny znak towarowy „Curry King” (znak towarowy nr 39 902 969), wszystkie trzy znaki towarowe zarejestrowane dla towarów z klas 29 i 30

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94⁽¹⁾, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2010 r. — Nordzucker przeciwko Komisji

(Sprawa T-100/10)

(2010/C 113/100)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Nordzucker AG (Braunschweig, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Niestedt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 1193/2009⁽¹⁾;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

— zarzut dotyczący braku kompetencji Komisji do wydania rozporządzenia w sprawie opłat produkcyjnych dla sektora cukru na lata gospodarcze od 2002/2003 do 2005/2006, w ramach którego skarżąca twierdzi, że nie obowiązywała już podstawa prawna, na której Komisja oparła to rozporządzenie;

— zarzut naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, w ramach którego skarżąca twierdzi, że zaskarżone rozporządzenie powinno być zostać wydane w ramach innej procedury, co oznacza, że naruszone zostały przysługujące Radzie i Parlamentowi uprawnienia do współdziałania;

— zarzut niezastosowania się do wyroku Trybunału z dnia 8 maja 2008 r. w sprawach połączonych C-5/06 i od C-23/06 do C-36/06, Zb.Orz. s. I-3231, Zuckerfabrik Jülich i in., w ramach którego skarżąca twierdzi, że w zaskarżonym rozporządzeniu przy obliczaniu wysokości opłat produkcyjnych Komisja samowolnie zmieniła także parametr „całkowitej kwoty refundacji”, mimo że parametr ten nie był przedmiotem analizy Trybunału;

— zarzut naruszenia zasady niedziałania prawa wstecz, w ramach którego skarżąca twierdzi, że całkowita kwota refundacji dotycząca zakończonego już roku gospodarczego w sektorze cukru została zmieniona z mocą wsteczną dopiero w rozporządzeniu nr 1193/2009.

(¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1193/2009 z dnia 3 listopada 2009 r. dokonujące sprostowania rozporządzeń (WE) nr 1762/2003, (WE) nr 1775/2004, (WE) nr 1686/2005 i (WE) nr 164/2007 oraz ustalające wysokość opłat produkcyjnych dla sektora cukru na lata gospodarcze 2002/2003, 2003/2004, 2004/2005 i 2005/2006 (Dz.U. L 321, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2010 — Polska przeciwko Komisji

(Sprawa T-101/10)

(2010/C 113/101)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: M. Szpunar, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności artykułu 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1193/2009 z dnia 3 listopada 2009 r. dokonującego sprostowania rozporządzeń (WE) nr 1762/2003, (WE) nr 1775/2004, (WE) nr 1686/2005 i (WE) nr 164/2007 oraz ustalającego wysokość opłat produkcyjnych dla sektora cukru na lata gospodarcze 2002/2003, 2003/2004, 2004/2005 i 2005/2006 (¹), w części nadającej nowe brzmienie artykułowi 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1686/2005 z dnia 14 października 2005 r. ustalającego kwoty opłat produkcyjnych oraz współczynnik dodatkowej opłaty w sektorze cukru na rok gospodarczy 2004/2005 (²);

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wskazuje, że zaskarżony środek wprowadził zróżnicowanie współczynnika dodatkowej opłaty produkcyjnej w sektorze cukru na rok gospodarczy 2004/2005 w ten sposób, że współczynnik ten został ustalony w wysokości 0,25466 dla nowych państw członkowskich, natomiast w wysokości 0,14911 dla państw Wspólnoty Piętnastu.

Skarżąca podnosi przeciwko zaskarżonemu środkowi następujące zarzuty:

Po pierwsze, skarżąca podnosi zarzut braku kompetencji Komisji i naruszenia artykułu 16 rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/2001 (³), które upoważniało Komisję do ustalenia wyłącznie jednego współczynnika o jednakowej wysokości dla całej Unii. Skarżąca wskazuje, że różne wersje językowe przepisów rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 są w tej mierze idealnie zgodne i jednoznaczne. Dodatkowo skarżąca utrzymuje, że zasady wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru nie mogą stanowić usprawiedliwienia dla odstępstwa od językowej wykładni przepisów rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, a nawet dodatkowo wykluczają takie odstępstwo. Zdaniem skarżącej jednolity współczynnik stanowił bowiem istotny instrument realizacji zasad wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru.

Po drugie, skarżąca podnosi zarzut naruszenia zasady natychmiastowego i pełnego przejęcia dorobku wspólnotowego przez nowe państwa członkowskie. W opinii skarżącej zaskarżony środek jest de facto środkiem przejściowym, który nie ma podstaw w Akcie Przystąpienia z 2003 r. i aktach wydanych na jego podstawie. Skarżąca przywołuje w tym zakresie art. 2 Aktu Przystąpienia stanowiący podstawę do przyjęcia w pełni przez Rzeczpospolitą Polską wszystkich praw i obowiązków wynikających z członkostwa, a więc również, według skarżącej, prawa do korzystania z nadpłat i obowiązków pokrywania strat na rynku cukru, powstałych w poprzedzających latach gospodarczych.

Po trzecie, skarżąca podnosi zarzut naruszenia zasady niedyskryminacji. Według skarżącej jedynym kryterium dla zróżnicowania współczynnika jest data przystąpienia państw członkowskich do Unii Europejskiej. Utrzymuje ona, że przystąpienie nowych państw członkowskich nie może być, samo w sobie, obiektywnym kryterium, które mogłoby usprawiedliwiać wprowadzone zróżnicowanie, ponieważ konsekwencje przystąpienia zostały wyczerpująco uregulowane w Akcie Przystąpienia i aktach wydanych na jego podstawie.

Po czwarte, skarżąca podnosi zarzut naruszenia zasady solidarności. Skarżąca wskazuje, że zasada solidarności producentów stanowi podstawową zasadę wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru i oznacza, że koszty finansowania tego rynku są ponoszone łącznie przez wszystkich producentów, a neutralność finansowa jest osiągnięta nie na poziomie poszczególnych państw członkowskich, lecz na poziomie całej Unii, według obiektywnych kryteriów. Zróżnicowanie współczynnika w odniesieniu do poszczególnych państw członkowskich oznacza, według skarżącej, arbitralne, nieproporcjonalne i niesolidarne rozłożenie kosztów finansowania rynku cukru.